

Jolien Jongen

Jolien Jongen is getrouwd met Joris en moeder van Juul (9) en Roos (7). Ze is schrijfster van blogs en schreef het prentenboek *Nootgeval*, voor kinderen met een voedselallergie. Haar dochter Juul heeft een ernstige allergie voor pinda, noten en sesam.

NMP... niet mijn probleem

Grappend zeggen mijn beste vriendin en ik het regelmatig: NMP. Een afkorting die staat voor Niet Mijn Probleem. En die tot mijn grote schrik opeens tegen me werd gebruikt door Juul. In het begin van de lente zet een gesprekje tussen Juul en mij alles op scherp. Het zou een jaar worden waarin ik Juul een stukje meer en sneller zou loslaten dan ik van tevoren had kunnen voorzien.

Iedereen in 'allergieland' weet immers dat een ijsje eten ingewikkeld is. Denk aan de kans op kruisbesmetting en de soms matige oplettendheid en bereidheid tot medewerking van de ijsverkoper. Maar dan is daar op woensdagmiddag mijn dochter van 'pas' 9. Die mij heel duidelijk maakt dat ze een ijsje wil halen met een vriendinnetje, dus zonder mij. Om daaraan de wijze woorden toe te voegen: 'Mama, ik wil zelf een ijsje halen en kan dit ook.'

Ik voel eerst paniek en bijna boosheid. Mijn eerste reactie is dan ook: 'Juul, hier moet ik eerst over nadenken en vandaag vind ik dat sowieso geen goed idee.' Alles om maar direct haar vreselijke en tegelijk leuke idee tegen te houden. Heel rustig zegt ze: 'Mama, NMP! Dit is echt jouw probleem. Ik kan dit gewoon.'

Wat moet je dan? Ergens weet ik ook wel dat ze gelijk had. Dus wat er daarna gebeurt is voor mij een enorme stap in onze allergie-zoektocht. Eerst app ik Joris: 'Wat moet ik hiermee?' Hij typt kort en bondig terug: 'Dit kan ze!' Ik antwoord dat ik dan wel met buikpijn thuis zit. Hij appt weer: 'Och schatje, kleine Juultje wordt langzaam groot. Lieve mama ben je.'

Na deze berichtjes ga ik bij Juul in de tuin zitten. Ik zeg dat ze helemaal gelijk heeft, maar dat ik het spannend en moeilijk vind. Dat vertellen lukt niet zonder tranen. Terwijl ik haar zeg hoe geweldig ze met haar allergie omgaat en hoeveel vertrouwen Joris en ik in haar hebben, legt mijn jongste dochttertje haar handje op mijn been. 'Mama', zegt ze, met een wijs stemmetje. 'Juul wordt groter, dus stapje voor stapje kun je haar wel een beetje loslaten.'

Dus ik liet haar gaan, met haar vriendin. Een half uur later kwamen ze giechelend terug. Het ijsje was heerlijk. In Juul's ogen zag ik trots. Ik moest even slikken, maar voelde daarna dezelfde trots. Het werd dan ook een zomer vol ijsjes, van Juul met vriendinnen én samen als gezin.